

اطلاعیه مطبوعاتی نوید روز و افغان تلویزیون

مراتب انزجار کلکتیف گرداننده گان روزنامه نوید روز، سایت نوید روز و افغان تلویزیون اخیرا رسانه ها به ،آگاهی عامه رساندند، که یک محکمه ابتدایی در افغانستان، پرویز کامبخش ژورنالیست جوان در مزارشریف را به اهانت به قرآن و پیامبر اسلام ص متهم نموده و حکم اعدام را بر وی صادر کرده است. گروه ژورنالیستان نوید روز، این حکم را مخالف آزادی بیان و مخالف سایر آزادی های انسانی میدانند. این حکم در حالی صادر می شود که و کمیسیون گونه گون حقوق بشر در افغانستان از تخطی های مکرر حقوق بشر در افغانستان ابراز نگرانی می کنند. همگان به خوبی می دانند، افغانستان در ورطه فساد رشوه و فساد اداری تا گلو غرق است و مسلما هیچ اداره از آن مستثنا بوده نمی تواند، اما، ژورنالیستان کشور، بنابر شرایط تنگ زندگی و کار، توانایی برملا ساختن آن را ندارند. زیرا مرگ و خشونت به در ابعاد مختلفش آنان را تهدید می کند. مساله کامبخش نیز یکی از این گونه توطئه هایست که پسان ها آشکار خواهد شد که چه کاسه هایی زیر نیم کاسه وجود دارند. محکمه محترمی که در تصمیم گیری هایش شتاب زده عمل کرده است، به خوبی می داند، که آزادی بیان، با از بین رفتن یک ژورنالیست از بین نمی رود. بناء بهتر آنست که سایر محاکم کشور به مثابه مبانی عدالت و انصاف در افغانستان ، با مطبوعات کشور زبان مشترک بیابند و با استفاده سالم از صلاحیت های قانونی شان از نظریات کتله روشنفکر جامعه به منظور برکندن فساد های مسلط در افغانستان که مسلما محاکم نیز از آن مستثنا نیستند، زمینه های گسترده هماهنگی کار را ایجاد نمایند تا چنین انگیزه ها به وجود نیاید که یک عده که دست شان از کشتن های صحرائی به بهانه های معلم و داکتر و روشنفکر بودن، کوتاه شده است، حال می خواهند با بکار گیری غیر قانونی قانون، آبی بر آتش تشنگی عقده های شان بریزند. امروز اگر کسی بخواهد یا نخواهد، ژورنالیزم در افغانستان، به مثابه قوه چهارم عمل می کند، و چنانچه لغزش ها در سایر عرصه ها، امر بدیهیست، این عرصه نیز از آن عاری بوده نمی تواند. ولی نباید در برابر آن، با چنین خشونت برخورد صورت گیرد. مطبوعات و در مجموع رسانه ها، در صدد اصلاح جامعه افغانی با راهکار های سنجیده شده در پرتو مفاد حقوق بشر

، قانون مطبوعات و قانون اساسی کشور، حضورش را در صحنه های گونه گون زندگی سیاسی، اقتصادی، فرهنگی و نظامی کشور حفظ کرده است. امروز اگر افغانستان افتخاراتی دارد، جز همین مطبوعات، رادیو ها و تلویزیون ها و کار ولو کم اما حاضر و حضور ژورنالیستان کشور، دیگر چه می تواند باشد؟ که آن را نیز می خواهند با این گونه فیصله های پر خشونت شان سرکوب نمایند. در شرایط ا و احوال کنونی که در کشور همه چیز را فراموش کرده اند و غلام منشی ها را افتخار می پندارند، بی دلیل نیست که هر دو طرف جبهه مخالفین در کشور، با مطبوعات و سایر رسانه های دیداری، نوشتاری و شنیداری، از در مخاصمت برخورد می کنند و به گونه های مختلف، در متهم ساختن و مجازات کردن دست اندرکاران این بخش کار فعال جامعه، متفق القول گام بر میدارند. ورنه چه دلیلی هست که نقشبندی توسط طالبان به شهادت می رسد و خاکنگه آماج در منزلش در شهر کابل ترور می شود. خانم ژورنالیست دیگری (متاسفانه نام آن شهید به ذهن مان نیامد) در پروان آماج گلوله واقع می گردد و احمد غوث زلمی در کابل و پرویز کامبخش در مزار به اتهام تحریف در قرآن عظیم الشان و اهانت به اسلام، زندانی می شوند. و کامران میر هزار به بهانه های دیگر شکنجه می گردد. به همین گونه، لت و کوب ژورنالیستان در شهر کابل و ولایات کشور نیز، هم در جبهه دولتی و هم در جبهه مخالف آن به یک امر معمول و یک سان مبدل می گردد. یک عده معدودی و یا شاید هم بیشتری باشند، که ارزش های دینی و ملی این کشور را به خراج گذاشته اند و تلاش دارند که وسایل رسانه یی رانیز، به انگشت ششم در سیستم جامعه معرفی نمایند. در حالی که در قدم اول این دست اندرکاران رسانه یی در افغانستان بودند که خون شان را بر کف دست شان گرفتند و برخلاف جنگ سالاران و تروریستان اندیشه و قلم، سرآمد جهاد روشنگری شدند. چه صواب دیدی که ثواب بزرگ دنیوی و اخروی را در پی دارد. کی می تواند از آن انکار کند که افغانستان، امروزی با شیوه های مسلط سیاسی در کشور، در زمره سایر کشور های جهان، از لحاظ بی بندوباری های مسلط در جامعه، کشوریست که در آن اگر کسی، یک نفر را می کشد قاتل و جنایت کار محسوب گردیده راهی زندان می شود، و تا سرحد اعدام مجازات می گردد، و اگر هزاران را می کشد برایش القاب می دهند و با مدال ها مفتخرش می سازند. در چنین اوضاع و احوال، خیل بی گناهان، قربانی عقده ها می گردند و در ازاء بگو مگو های عادی یا به محابس می روند و یا به

چوبه دار می ایستند. پرویز کامبخش نیز یکی از خیل همین قربانیان است، خواست جامعه روشنفکری و مطبوعاتی درون مرزی و برون مرزی افغانی این است، که این نویسنده جوان، باید هرچه زودتر رها گردیده و اجازه یابد که به ادامه آموزش و تحصیلش رسیدگی نماید و به همین گونه احمد غوث زلمی ژورنالیست سابقه دار و با تجربه افغانستان نیز باید از قید و بند ها راهایی یابد و قربانی سیاست بازی های بازاری منجر شده از عقده گشایی های این آن نگردد. گروه ژورنالیستان نوید روز، در حالی که مخالف حکم محکمه ابتدایی در مورد پرویز کامبخش می باشد، در حالی که از مسوولین محترم این محکمه تقاضا می کند تا درین باره، راه مصالحه و تجدید نظر را باز نگه دارند، از مقامات عالی محاکم کشور و هم چنان رییس جمهور افغانستان مصرانه می خواهد که علاوه بر آن که در تصمیم گیری نهایی شان حق زندگی جوان روشنفکر را از نظر دور ندارند، امر کنند که ادارات دولتی که اکثریت شان به قول خود رییس جمهور، تا گلو در فساد و اختلاس ورشوت و غارت دارایی های مردم، آلوده هستند، و باز تکرار می کنیم که محاکم نیز از آن مستثنی بوده نمی توانند،، جلو کار روشنگری ژورنالیستان کشور را نگیرند و نگذارند که با ایجاد فضای اختناق و ترور و وحشت بر محیط کار ژورنالیستی در کشور حقایق در لای تیره خاکستر، به خاکستر مبدل شوند. همچنان اتحادیه ها، سازمان های مستقل و ملی ژورنالیستان که خود را مدافع منافع ژورنالیستان می دانند، دیگر از اکتفا کردن به پخش اعلامیه های متحد المال برآیند و قاطعانه موضع گیری کنند. امروز بر جامعه ژورنالیستی افغانستان فرض است تا در این مسایل بی تفاوت نمانده به طور جدی داخل اقدام شوند. هر چه زود تر باید مساله رهایی پرویز کامبخش و احمد غوث زلمی حل گردد و این دو ژورنالیست کشور از پشت میله های زندان آزاد گردند. اگر سازمان های ژورنالیستی کشور تا سر حد ترک کار و تظاهرات گسترده عمل نکنند، این ساطور تروریستی بالنوبه گردن های همه را خواهد زد.

روزنامه و سایت نوید روز و افغان تلویزیون مسکو

25012008

www.naweederooz.com/in